

Arrest

nr. 88 472 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische Irakees, geboren op 1 januari 1978 in Nasiriya (provincie Thiqr) in Irak. U bent Iraaks staatsburger. U bent ongehuwd. U woonde met uw vader en uw drie jongere zussen en uw jongere broer in de wijk Sommar in Nasiriya. Uw moeder is vier jaar geleden omgekomen bij een ontploffing.

Op 30 september 2008 werd u aangesteld als politieagent bij de verkeerspolitie. Na een opleiding van bijna twee maanden te hebben gevolgd, kon u op 1 januari 2009 aan uw eerste werkdag als politieagent beginnen.

Op 2 augustus 2011 stond u 's avonds met verschillende collega's bij een mobiele controlepost. U hield een auto van het merk Scania aan omdat de nummerplaat niet zichtbaar genoeg was. U vroeg de bestuurder de papieren van de wagen te tonen. Deze weigerde en beweerde de papieren niet bij te hebben. De bevelhebber van de controlepost, majoor (ra'id) T. H. {...} kwam tussen en beval de bestuurder de papieren alsnog te tonen. De bestuurder toonde een kopie. Na een controle bleek de wagen gestolen te zijn. De wagen werd in beslag genomen en de bestuurder werd gearresteerd. U zette uw werk voort nadat u de wagen naar het depot voor in beslag genomen wagens had gebracht.

De volgende dag werkte u in een vroege shift. Rond 11u of 12u in de ochtend kreeg u telefoon van uw vader. Enkele mensen van de militie Asa'ib Ahl al-Haq waren bij u thuis geweest en hadden uw vader gevraagd waar u was. Ze eisten de vrijlating van hun kameraad. Gezien u hun kameraad gearresteerd had, zou u hem ook moeten vrijlaten. Ze dreigden u te vermoorden indien u het niet deed.

Op 4 augustus 2011 ging uw vader met u naar uw overste, die vroeg wat er aan de hand was. Nadat hij op de hoogte werd gesteld, besloot hij dat hij niets voor u kon doen. U zou voorzichtig moeten zijn. Hierna gingen u en uw vader naar het politiebureau van Al-Hussein, dat verantwoordelijk was voor de wijk waar u woonde. Ook hier vertelden jullie wat er gebeurd was, en ook hier werd er besloten dat men u niet kon helpen. Wel konden zij u inlichten over de gearresteerde persoon. Ze bevestigden dat hij lid was van Asa'ib Ahl al-Haq.

Op 5 augustus 2011 stuurde uw vader u uit veiligheidsoverwegingen naar uw oom in Samawah. Hij zei u daar te blijven tot hij zei dat u kon terugkeren naar Nasiriya. In de periode dat u bij uw oom verbleef belde uw vader u meermaals op. Hij zei dat er verschillende mensen naar u op zoek waren. U mocht dus zeker niet naar huis terugkeren. Deze problemen deden u Irak verlaten.

U bent op 27 augustus 2011 uit Samawah in Irak naar België vertrokken. Hier kwam u aan op 11 september 2011. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door leden van Asa'ib Ahl al-Haq bij een terugkeer naar Irak. U vreest bovendien in de gevangenis te belanden omwille van het verlaten van uw functie bij de politie in een alarmerende toestand.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 5 november 2009, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 7 juli 1993, een getuigschrift van de politieopleiding van 1 november 2008 tot 25 december 2008, zes foto's van u uzelf in politie-uniform, een badge, zonder datum, een ticket voor het verkrijgen van een badge, afgegeven op 1 april 2010, een bewijs van tewerkstelling met uw naam op de lijst in bijlage, afgegeven op 27 september 2008, uw diploma met een vertaling naar het Engels, afgegeven op 4 oktober 2003, uw rijbewijs, afgegeven op 22 januari 2011, de badge die u op uw uniform droeg, zonder datum, uw stemkaart voor de verkiezingen, zonder datum, twee bekeuringen, afgegeven op 18 februari 2009 en op 18 maart 2009, drie documenten in verband met uw promotie, onleesbare data, een document dat bevestigt dat u ambtenaar bent, afgegeven op 28 januari 2009, een document in verband met de geplande volkstelling, ongedateerd, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, afgegeven op 8 februari 2008, een document in verband met de inlevering van uw wapen, afgegeven op 8 mei 2011, een attest in verband met de opleiding van de politie, afgegeven op 27 december 2008, en vier documenten in verband met de door u aangehouden auto, ongedateerd, en een geheugenkaart met hierop meerdere foto's en filmpjes waarop u te zien bent in uw politie-uniform.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers niet van overtuigd dat u met het leven bedreigd werd door de militie Asa'ib Ahl al-Haq omwille van uw betrokkenheid bij de arrestatie van één van hun leden.

Hoewel u in detail kan vertellen over uw functie als politieman en over de arrestatie die u op 2 augustus 2011 zou verricht hebben, hebt u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen van de bedreigingen die u naar aanleiding van deze arrestatie zou hebben ontvangen. U verklaart dat op

3 augustus 2011 enkele mannen naar uw ouderlijk huis kwamen. Ze spraken uw vader aan. Ze vroegen waar u was. Ze vroegen of bepaalde politieke partijen u hadden aangezet tot de arrestatie over te gaan. Ze zeiden dat als u hun kameraad kon arresteren, u hem ook wel zou vrij krijgen. Ze dreigden u te vermoorden (CGVS p. 13, p. 16). Het komt niet aannemelijk over dat Asa'ib Ahl al-Haq zich hiervoor tot u zou richten. U was immers een eerste agent, een betrekkelijk lage functie bij de Iraakse politie. Bij de arrestatie was eveneens een majoor betrokken, die de opdracht had gegeven de man te arresteren en die voordien was tussengekomen in uw gesprek met de bestuurder van de gestolen wagen (CGVS p. 12-13). Meer nog, u stelt dat uw bevoegdheid zich beperkte tot het doorgeven van de nummerplaat van de gecontroleerde nummerplaten en dat enkel de aanwezige officier de bevoegdheid had om bestraffend op te treden (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat de officier spontaan tussenkwam toen hij merkte dat u de papieren van de chauffeur niet kreeg en dat hij het was die de controle uitvoerde en de arrestatie beval. De gearresteerde werd vervolgens door de officier en uw collega's naar het politiebureau gebracht terwijl u enkel het voertuig naar de bewaarplaats moest brengen (CGVS, p. 12-13). Zelfs als de Asaeb Ahl al-Haq dus, zoals u beweert (CGVS, p. 16, 18), via informanten binnen de politie te weten zou kunnen komen wie verantwoordelijk zou zijn voor de arrestatie, is het niet logisch dat zij zich tot u zouden richten eerder dan tot de officier, die trouwens veel meer macht heeft, of tot de personen die verantwoordelijk waren voor de detentiefaciliteit.

Gezien de door u aangehaald aanwezigheid infiltranten bij de politie is het daarenboven des te onwaarschijnlijker dat Asa'ib Ahl al-Haq u met de dood zou bedreigen om u ertoe te zetten hun kameraad vrij te laten. Het is immers absurd dat Asa'ib Ahl al-Haq wél zijn infiltranten bij de politie zou aanspreken om uw adres te weten te komen, zodat zij u onder druk konden zetten om hun kameraad vrij te laten, maar niet van hun infiltranten gebruik zouden maken om rechtstreeks te trachten hun kameraad uit de boeien te krijgen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat dat inderdaad mogelijk was, maar dat het te laat daarvoor was eens de zaak bij de rechter kwam, wat in dit geval automatisch zo was (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat het dan eveneens te laat zou zijn om u in te zetten om de kameraad te bevrijden, geeft u geen afdoende verklaring. Eerst zegt u dat Asa'ib Ahl al-Haq misschien wel meerdere politiemannen benaderd zou hebben. Hierna zegt u dat Asa'ib Ahl al-Haq u specifiek benaderd heeft omdat ze zouden willen dat u uw verklaring tijdens het proces tegen de gearresteerde zou aanpassen (CGVS p. 17). Deze laatste verklaring is evenmin aannemelijk gezien de verklaringen in deze zaak niet zouden kunnen opwegen tegen de objectieve vaststellingen, de arrestatie was immers volgens uw verklaringen het gevolg van de controle van de nummerplaat. U verklaringen konden daar dus niets aan veranderen.

Er wordt dan ook geconcludeerd dat de door u aangehaalde problemen ten gevolge van de arrestatie van een lid van de Asaeb Ahl al-Haq niet aannemelijk worden bevonden en daardoor niet de basis vormt voor een risicoanalyse in het licht van de nood internationale bescherming.

Wat betreft het feit dat verschillende politiemannen uw vader naar u en uw verblijfplaats gevraagd hebben, moet gesteld worden dat dit bezwaarlijk als een bedreiging geïnterpreteerd kan worden. U reageert hierop door te stellen dat het niet de gewoonte was dat andere politieagenten bij u thuis kwamen (CGVS p. 18). Hierbij moet echter opgemerkt worden het niet vreemd is dat, wanneer een collega plots niet meer op het werk verschijnt, de andere collega's zich informeren over hem. Uw bewering dat zij dit deden met slechte bedoelingen in het achterhoofd komt niet aannemelijk over. Ze zouden immers naar u geïnformeerd hebben na uw vertrek naar Samawah, naar aanleiding van de door u beweerde bedreiging door Asa'ib Ahl al-Haq. Gezien aan deze bedreiging geen geloof kan worden gehecht, moet gesteld worden dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt u omwille van die problemen Nasiriyah verliet en dat de politiemannen die na uw vertrek naar u kwamen informeren dit deden met het doel u schade te berokkenen.

In verband met de door u ingeroepen vrees dat u bij een terugkeer naar Irak in de gevangenis zou belanden omwille van het verlaten van uw werkpost, moet gesteld worden dat dit een juridische vervolging wegens het overtreden van een wet zou zijn. U stelt zelf overigens dat dit geheel volgens de wet is (CGVS p. 19). Deze mogelijke juridische vervolging houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met die zoals bepaald in de definitie van de subsidiare bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiare beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers " van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Thiqr in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Thiqr aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs en uw stemkaart ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, die hier echter niet in twijfel worden getrokken. Het getuigschrift van de politieopleiding, de foto's van u uzelf in politie-uniform, de badge, het ticket voor het verkrijgen van een badge, het bewijs van tewerkstelling met uw naam op de lijst in bijlage, de badge die u op uw uniform droeg, de bekeuringen, de documenten in verband met uw promotie, het document dat bevestigt dat u ambtenaar bent, het document in verband met de geplande volkstelling, het document in verband met de inlevering van uw wapen, het attest in verband met de opleiding van de politie, de vier documenten in

verband met de door u aangehouden auto en de geheugenkaart met hierop foto's en filmpjes waarop u te zien bent in uw politie-uniform ondersteunen uw verklaringen over uw professionele activiteiten. Die staan in deze echter niet ter discussie. Uw diploma met een vertaling naar het Engels ondersteunt uw verklaring over de door u gevolgde studies en de kopie van de overlijdensakte van uw moeder ondersteunt uw verklaringen over haar overlijden. Geen van deze zaken worden in deze betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker start met een theoretisch betoog en argumenteert dat het wel logisch is dat de groepering Asa'ib Ahl al-Haq zich tot hem gewend heeft. Het is immers door zijn vastberadenheid dat hun medelid in de problemen kwam en het is duidelijk dat ze wraak op hem wilden nemen. Verzoeker wordt persoonlijk verantwoordelijk geacht voor de arrestatie. Verzoeker stelt dat hij ondanks zijn lage functie wel degelijk invloed kon hebben op het lot van het gearresteerde lid, immers kon hij zijn getuigenis aanpassen. Bovendien was het voor de groepering veiliger om hem te benaderen dan zijn overste want verzoeker genoot omwille van zijn lage functie geen enkele bescherming van bovenaf. Verzoeker heeft er nochtans alles aan gedaan om bescherming te krijgen. Verzoeker stelt ook nog schrik gehad te hebben omdat een collega van hem plots verdwenen was.

Verzoeker stelt niet te weten waarom ze hem hebben aangesproken en niet hun infiltranten, maar vermoedt dat het te laat was voor de infiltranten om hun kameraad te helpen aangezien die al voor de rechter moest verschijnen. Verzoeker zelf kon wel nog zijn getuigenis intrekken of aanpassen. Het kan anders ook zijn dat ze hun infiltranten niet wilden verliezen. Bovendien had verzoeker maar een lage rang in de politie en liepen ze geen groot risico door hem te bedreigen.

Verzoeker betoogt voorts dat uit de manier waarop de politiemannen naar hem vroegen, duidelijk blijkt dat het om een bedreiging ging omwille van het verlaten van zijn werkpost waartoe verzoeker geen andere optie had. Hem hiervoor straffen zou onrechtvaardig zijn. Verzoeker zendt per schrijven van 20 juli 2012 een stuk over aan de Raad, zijnde *“een kopie van het arrestatiebevel”* dat tegen hem werd uitgevaardigd.

Verzoeker stelt nog als politieagent geïsoleerd te worden en geen bescherming in Irak te kunnen krijgen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft.

2.6. Verzoekers argumentatie waarom het logisch is dat de groepering Asa'ib Ahl al-Haq zich tot hem heeft gewend, met name om wraak te nemen en dat hij zijn getuigenis kon aanpassen alsook dat het voor de groepering veiliger was om iemand met een lage functie te bedreigen, kan geenszins overtuigen. Immers, zoals blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker was zijn optreden bij de controle van voertuigen beperkt tot het melden van de nummerplaten van de overtredende voertuigen en was het de officier die een boete kon uitschrijven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7). Voorts blijkt dat het de officier (majoor) was die de instructie gaf om de bestuurder te arresteren en verzoeker enkel nog de opdracht kreeg om de in beslag genomen wagen weg te brengen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 12-13). Uit deze verklaringen blijkt onomstreden dat verzoekers rol in het hele gebeuren eerder als beperkt kan omschreven worden nu de effectieve beslissing om de persoon te arresteren afkomstig was van de officier. Gelet op deze beperkte rol alsook het feit dat verzoeker stelde slechts eerste politieagent te zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8) is het geenszins aannemelijk dat de groepering verzoeker zou viseren om hun kameraad vrij te krijgen in plaats van zich te richten tot bijvoorbeeld de officier of hun infiltranten. Door opnieuw te stellen dat hij zijn verklaring voor de rechtbank kon aanpassen, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering die stelt: *"Hierna zegt u dat Asa'ib Ahl al-Haq u specifiek benaderd heeft omdat ze zouden willen dat u uw verklaring tijdens het proces tegen de gearresteerde zou aanpassen (CGVS p. 17). Deze laatste verklaring is evenmin aannemelijk gezien de verklaringen in deze zaak niet zouden kunnen opwegen tegen de objectieve vaststellingen, de arrestatie was immers volgens uw verklaringen het gevolg van de controle van de nummerplaat. U verklaringen konden daar dus niets aan veranderen."* Door louter zijn verklaringen te herhalen kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze pertinente motivering. Verzoekers betoog waarom de groepering haar infiltranten niet heeft aangesproken, zijn slechts speculaties die geenszins vermogen de vastgestelde onaannemelijkheden in zijn relaas om te buigen.

2.7. Verzoeker blijft erbij dat uit de manier waarop de politiemannen naar hem kwamen vragen, een bedreiging blijkt. Verzoeker stelt voorts dat het onrechtvaardig zou zijn dat hij bestraft zou worden voor het verlaten van zijn werkpost nu hij dit gedaan heeft als gevolg van de rechtstreekse bedreigingen van de groepering.

Uit verzoekers verklaringen blijkt: *"Meerdere malen kwamen mensen van de lokale P langs om naar me te vragen elke keer gaven ze aan dat ze collega's waren of vrienden van me waren bij de P, mijn collega's"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15) en later, wanneer hem gevraagd wordt: *"Maar de P kwam langs om naar u te vragen, op welke manier was dat bedreigend? Voor de duidelijkheid, we waren niet gewoon dat P-agenten mij thuis kwamen bezoeken, doen alsof ze mijn vrienden waren, bovendien, de manier waarop ze naar mij vroegen was niet geruststellend, ze vroegen waar ik was, wanneer ik terug zou komen, en of ze mij ergens konden ontmoeten, ze probeerden direct*

of indirect info uit mijn vader te halen, uit te lokken, en mijn vader vertrouwde het allemaal niet, mijn vader had het in de gaten dat die mensen info probeerden in te winnen bij hem over mijn verblijfplaats.” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 18).

De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij stelt dat uit het feit dat politiemannen naar verzoeker kwamen vragen geenszins kan afgeleid worden dat zij verzoeker bedreigden, dit in het licht van de vaststelling dat verzoeker op zijn werk had meegedeeld dat hij belaagd werd door de groepering (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14) zodat, wanneer hij plots niet meer opdaagt op zijn werk, het logisch is dat zijn collega's navraag komen doen over verzoeker bij hem thuis.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen bedreigd te zijn geweest door Asa'ib Ahl al-Haq, kan verzoeker evenmin voorhouden dat het onrechtvaardig zou zijn dat hij – die omwille van deze bedreigingen zijn werkpost moest verlaten – hiervoor gestraft zou worden. De motivering: *“In verband met de door u ingeroepen vrees dat u bij een terugkeer naar Irak in de gevangenis zou belanden omwille van het verlaten van uw werkpost, moet gesteld worden dat dit een juridische vervolging wegens het overtreden van een wet zou zijn. U stelt zelf overigens dat dit geheel volgens de wet is (CGVS p. 19). Deze mogelijke juridische vervolging houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met die zoals bepaald in de definitie van de subsidiare bescherming.”* wordt aldus geenszins weerlegd.

De Raad stelt voorts vast dat – waar verzoeker nog een kopie van een arrestatiebevel neerlegt – dient vastgesteld dat dit document geen enkele bewijswaarde heeft nu kopies gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen zijn.

2.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel en derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

Verzoeker betoogt dat hij agent is bij de Iraakse politie en als dusdanig behoort tot een risicogroep. Hij meent dat het risico op ernstige schade ruimer is dan hetgeen verwoordt in artikel 48/4, §2, c) en verwijst naar hetgeen gesteld in artikel 48/4, §2, a) en b).

Verzoeker houdt een theoretisch betoog en stelt dat hij afkomstig is uit Nasiriya, in de provincie Thiqr terwijl de commissaris-generaal de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak analyseert. Volgens verzoeker is bovendien niet alle informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt recent. Immers, de richtlijnen van de UNHCR dateren van april 2009 en juli 2010. Gelet op het woelige en onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in heel Irak, kunnen deze niet meer als actueel beschouwd worden. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal blind is voor de werkelijkheid. Volgens hem valt Irak niet zomaar op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's. De realiteit toont aan dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren. Gedurende het jaar 2011 zijn er immers wel degelijk terroristische aanslagen gebeurd in de zuidelijke provincies waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen. Verzoeker verwijst naar een aantal incidenten en citeert uit nieuwsartikelen. Verzoeker citeert voorts uit de Cedoca-informatie en stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag moeten vallen om te kunnen spreken over een verhoogd risico voor de burgers. Verder blijkt dat de subsidiare beschermingsstatus toegekend aan mensen uit Zuid-Irak van de laatste jaren (nog) niet is ingetrokken wat betekent dat het daar inderdaad nog niet veilig is. Ter terechtzitting legt verzoeker nog internetartikels neer aangaande de situatie in Irak.

Volgens verzoeker is de situatie in Nasiriya heden onstabiel dan enkele maanden geleden en is er geen enkele reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Nasiriya heden anders te behandelen dan twee maanden geleden en om deze persoon minder bescherming te bieden. Verzoeker meent dat

het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van de commissaris-generaal in zijn beleid aanleiding tot willekeur. De commissaris-generaal wordt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Nasiriya ontvlucht zijn, een verschillende beslissing kunnen krijgen.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere landen niet aan de orde is. De commissaris-generaal dient de Belgische wetgeving te respecteren, een wetgeving die op het vlak van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen, aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn waarin slechts een minimale norm wordt vooropgesteld. Verzoeker verwijst naar de memorie van toelichting bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming vooreerst op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden, noch dat hij desgevallend niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn land van herkomst. Dienvolgens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie alsook de ter terechtzitting neergelegde artikelen zijn niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in Nasiriyah (provincie Thi Qar) in Zuid-Irak relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat de situatie in het Zuiden van Irak relatief stabiel is kan ook worden opgemaakt uit de door verzoeker neergelegde informatie. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat in het Zuiden van Irak sporadisch nog aanslagen plaatsvinden doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in zijn regio of het Zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c). Dat er nog in beperkte mate aanslagen voorkwamen in het Zuiden van Irak wordt daarenboven uitdrukkelijk erkend en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie in het dossier is er voor burgers in Nasiriyah geen reëel risico op ernstige schade, zoals omschreven van artikel 48/4, §2, c), aanwezig. Dit klemmt des te meer gelet op de bij de nota gevoegde update over de veiligheidssituatie in Zuid-Irak *“Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 13/01/2012-25/01/2012”* alsook *“Antwoorddocument Veiligheidssituatie Irak 26/01/2012-08/02/2012”* en Antwoorddocumenten Veiligheidssituatie in Irak 09/02/2012-08/03/2012, 09/03/2012-08/04/2012, april-mei-juni 2012 waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak relatief stabiel bleef en de vaststellingen en conclusies van de *“Subject Related Briefing”* (SRB) inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 30 november 2011 (administratief dossier, stuk 14) gehandhaafd blijven. De vaststelling dat de subsidiaire beschermingsstatus nog niet werd ingetrokken bij personen afkomstig uit Zuid-Irak wijzigt niets aan dit besluit.

Zo uit hoger aangehaalde SRB inderdaad blijkt dat politieagenten behoren tot een risicogroep, zoals verzoeker ook aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend omwille van zijn werk als politieagent. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verklaringen in verband met de bedreigingen door leden van Asa'ib Ahl al-Haq niet geloofwaardig. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van zijn politiekorps / de Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Nasiriyah in Zuid-Irak subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.11. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.12. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER